

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.549 van 28 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 20 augustus 2008 waarbij de visumaanvraag wordt geweigerd, aan verzoeker ter kennis gebracht op 16 september 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat MUKENDI KABONGO, die loco advocaat C. NDJEKA OTSHITSHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 december 2006 dient verzoeker een aanvraag in voor een visum kort verblijf. Deze aanvraag wordt op 9 januari 2007 geweigerd.

Op 14 juli 2008 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een visum kort verblijf. Op 20 augustus 2008 wordt deze aanvraag geweigerd en op 16 september 2008 wordt deze beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

“-Beslissing genomen conform artikel 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden en artikel 5 van verordening 562/2006/EG

*-Betrokkene vormt door zijn/haar gedrag een probleem voor de openbare orde gezien bij de (vorige) visumaanvraag werd vastgesteld dat er valse/vervalste documenten werden voorgelegd ter ondersteuning van de visumaanvraag.
betrokkene heeft hij een vorige aanvraag valse documenten voorgelegd in verband met tewerkstelling en loon
-Geen bewijs van voldoende financiële dekking voor het voorziene verblijf
-Geen of onvoldoende en regelmatige inkomsten uit zijn/haar beroepsactiviteiten
-Tenlasteneming onontvankelijk (aanvullen)
de garant K.D. heeft een beperkte verblijfsvergunning als student”*

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker heeft twee maal een beroep ingesteld tegen dezelfde bestreden beslissing. De Raad stelt evenwel vast dat het eerste beroep een persoonlijke brief van verzoeker betreft en het tweede beroep, een door de advocaat van verzoeker opgesteld verzoekschrift.

Er kan worden aangenomen dat het binnen de beroepstermijn ingediende verzoekschrift opgesteld door de advocaat, de persoonlijke brief van verzoeker vervangt. Huidig beroep is op ontvankelijke wijze ingesteld.

2.2. Verzoeker heeft op 16 oktober 2008 een verzoekschrift ingediend zonder een afschrift van de bestreden beslissing in bijlage.

Op 22 oktober 2008 (informatie verstrekt door De Post) werd aan de raadvrouw van verzoeker de brief ter kennis gebracht uitgaande van de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd gevraagd het verzoekschrift te regulariseren ten laatste de eerste werkdag na de ontvangst van de brief van de griffie.

Bij aangetekend schrijven van 23 oktober 2008 wordt het verzoekschrift geregulariseerd.

Overeenkomstig artikel 10, tweede lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt het aldus binnen de verleende termijn aangevulde verzoekschrift verondersteld te zijn ingediend op de datum van de eerste verzending. Het op 16 oktober 2008 ingediende verzoekschrift tegen de bestreden beslissing ter kennis gebracht op 16 september 2008 is aldus tijdig ingediend.

2.3. In het verzoekschrift vraagt verzoeker dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is in casu niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (cf. RvS 17 april 2002, 105.632).

De bestreden beslissing is in casu gesteld in het Nederlands, bijgevolg kan niet worden ingegaan op de vraag van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel machtsoverschrijding aan, de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en een manifeste appreciatiefout.

De bewering dat verzoeker bij zijn vorige visumaanvraag valse documenten zou hebben voorgelegd, wordt niet op objectieve wijze gestaafd zodat er sprake is van een manifeste appreciatiefout. Verzoeker is een eerlijke man zonder gerechtelijk verleden die nooit documenten zou vervalsen. Het vermoeden van onschuld wordt geschonden en dit kan verstrekken gevolgen hebben voor verzoeker, die veel reist in het kader van zijn beroepsactiviteiten. De Belgische ambassade had naar aanleiding van de vorige aanvraag het dossier grondiger moeten onderzoeken en bijkomende documenten moeten vragen. Alleszins begrijpt verzoeker niet waarom het doorslaggevend motief de vorige visumaanvraag betreft, en aan verzoeker een visum wordt geweigerd in het kader van een nieuwe aanvraag die voldoet aan alle vereisten voor een binnenkomst in België.

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat ter gelegenheid van de eerste visumaanvraag, de hoge bedragen die verzoeker beweerde te bezitten niet werden teruggevonden na nazicht van de bankrekeningen. Op die grond werd toen niet alleen vastgesteld dat er valse documenten werden voorgelegd met betrekking tot loon en werk, maar er werd ook vastgesteld dat er geen bewijs werd geleverd van voldoende financiële dekking voor het voorziene verblijf, en dat het opgegeven adres onvindbaar was. Ook naar aanleiding van de tweede visumaanvraag bleek dat er geen uitnodiging was op naam van de in België gevestigde firma, was het reisdoel onduidelijk en rezen er twijfels omtrent de werkelijke uitoefening van een beroepsactiviteit en het hebben van voldoende persoonlijke en regelmatige inkomsten door tewerkstelling. Betreffende het vermoeden van onschuld merkt verwerende partij op dat zij op basis van voormelde feitelijke gegevens de terechte conclusies heeft getrokken en dat het aan verzoeker is om dit te weerleggen. Verzoeker betwist slechts één element, zodat geen afbreuk wordt gedaan aan de overige gegevens die tot de beslissing geleid hebben. De visumaanvraag werd niet alleen geweigerd op grond van elementen die werden overgemaakt bij een vorige visumaanvraag, maar evenzeer werd vastgesteld dat verzoeker opnieuw niet voldeed aan de voorwaarden om het visum toe te kennen. Er wordt immers verwezen naar de omstandigheid dat de garant een beperkte verblijfsvergunning heeft als student, dat er geen bewijs wordt geleverd van voldoende financiële dekking, dat verzoeker over onvoldoende inkomsten beschikt uit zijn beroepsactiviteit en omdat verzoeker bij een vorige visumaanvraag gebruik had gemaakt van valse of vervalste documenten, hij beschouwd wordt als een gevaar voor de openbare orde.

3.1.3. In de mate waarin verzoeker machtsoverschrijding en een manifeste appreciatiefout aanvoert, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het dossier blijkt dat naar aanleiding van een vorige visumaanvraag van verzoeker werd vastgesteld dat er op verzoekers bankrekening slechts een beperkt bedrag aanwezig was als dekking voor een cheque van een vrij hoog bedrag en dat het visum hem op 9 januari 2007 werd geweigerd, ondermeer omdat hij door zijn gedrag een probleem vormt voor de openbare orde gezien hij bij een vroegere visumaanvraag valse of vervalste documenten had voorgelegd. Verzoeker heeft de weigering van visum de dato 9 januari 2007 niet aangevochten zodat bepaalde algemene informatie waarop deze beslissing steunt eventueel kan worden gebruikt bij latere aanvragen. Verzoeker kan in huidig beroep niet meer met goed gevolg de visumweigering van 9 januari 2007 aanvechten.

Waar verzoeker lijkt aan te voeren dat hij bij de huidige aanvraag alle vereiste documenten had voorgelegd, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing nog andere motieven bevat die het handelen over de documenten die verzoeker in het kader van huidige aanvraag heeft voorgelegd. Nu verzoeker één motief van de beslissing kent, kan hij niet met goed gevolg voorhouden dat hij de andere motieven ervan niet zou kennen. Verzoeker uit geen kritiek op deze overige motieven.

Er kan geen manifeste appreciatiefout worden aangenomen in hoofde van verwerende partij, noch is er sprake van machtsoverschrijding.

Verzoeker zet niet uiteen in welke zin de bestreden beslissing een schending inhoudt van “het beginsel van behoorlijk bestuur”.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker zet uiteen dat de bestreden beslissing steunt op een vorige visumaanvraag en dat niet wordt gemotiveerd waarom de aanvraag wordt geweigerd. De juridische en feitelijke overwegingen moeten in de bestreden beslissing worden opgenomen. De bestreden beslissing steunt in casu op zeer lichte en foutieve veronderstellingen. Verzoeker stelt dat ofwel aanvaard moest worden dat al de vereiste documenten voorgelegd zijn naar aanleiding van huidige visumaanvraag en de gemachtigde van de minister heeft “gezocht” naar een mogelijkheid om het visum te weigeren, ofwel kon geen enkel voorgelegd document in overweging worden genomen en steunde de gemachtigde zich louter op het feit dat de vorige aanvraag werd ondersteund door valse of vervalste documenten.

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de beslissing werd genomen op grond van de beschikbare gegevens. Het is aan verzoeker om de nodige documenten over te maken waaruit moet blijken dat aan de criteria voldaan wordt. Verzoeker laat na, zowel in zijn aanvraag als in het verzoekschrift, de nodige gegevens over te maken waaruit zou blijken dat er sprake is van een verkeerde feitenbeoordeling. De redenen van de bestreden beslissing worden er uitdrukkelijk in vermeld. Wat de materiële motiveringsplicht betreft, stelt verwerende partij dat de beslissing steunt op de beschikbare gegevens en alleszins niet op onredelijke wijze is genomen.

3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden en artikel 5 van de Verordening 562/2006/EG. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker door zijn gedrag een probleem voor de openbare orde vormt gezien bij de (vorige) visumaanvraag werd vastgesteld dat er valse/vervalste documenten werden voorgelegd ter ondersteuning van de visumaanvraag, dat verzoeker bij een vorige aanvraag valse documenten heeft voorgelegd in verband met tewerkstelling en loon, dat hij geen bewijs voorlegt van voldoende financiële dekking voor het voorziene verblijf, dat hij geen of onvoldoende en regelmatige inkomsten voorlegt uit zijn beroepsactiviteiten en dat de tenlasteneming onontvankelijk is omdat de garant K.D. een beperkte verblijfsvergunning heeft als student. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker zet uiteen dat de bestreden beslissing steunt op een vorige visumaanvraag en dat niet wordt gemotiveerd waarom de aanvraag wordt geweigerd. De Raad stelt evenwel vast dat de bestreden beslissing nog andere motieven bevat, namelijk dat hij geen bewijs voorlegt van voldoende financiële dekking voor het voorziene verblijf, dat hij geen of onvoldoende en regelmatige inkomsten voorlegt uit zijn beroepsactiviteiten en dat de tenlasteneming onontvankelijk is omdat de garant K.D. een beperkte verblijfsvergunning heeft als student. Verzoeker vecht deze motieven niet aan. Alleen al op basis van deze motieven kon het visum geweigerd worden. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, deugdelijke, pertinente en ter zake dienende motieven.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Verzoeker voert aan dat hij het hoofd is van een grote familie in België die hij sinds lange tijd niet gezien heeft. Zijn kleinkinderen en schoonkinderen heeft hij zelfs nog nooit gezien. Het weigeren van een visum vormt een schending van artikel 8 van het EVRM. Geen enkele inbreuk op de openbare orde en geen enkele fraude werden vastgesteld, zodat de weigering om een visum toe te kennen een manifest onevenredige inbreuk uitmaakt op het respect voor zijn familiaal leven. Als deze weigering stand houdt, zou dit de familie verplichten om naar Kinshasa te reizen om hun vader te zien, wat meer kosten zou meebrengen dan wanneer verzoeker naar België zou komen.

3.3.2. Verwerende partij repliceert in de nota dat het middel niet dienstig is. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is en dat dit artikel een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat.

3.3.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het

EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

De omstandigheid dat verzoeker van zijn familie in België gescheiden leeft is niet het gevolg van de bestreden beslissing maar is een situatie die blijkbaar reeds lange tijd bestaat. Verzoeker geeft zelf aan dat de nu volwassen kinderen van verzoeker indertijd naar België komen leven zijn.

Verzoeker betwist niet dat de inmenging in zijn familiaal leven is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar hij is evenwel van mening dat de inmenging een onevenredige aantasting van zijn familiaal leven uitmaakt die bovendien niet noodzakelijk zou zijn in een democratische samenleving. Verzoeker laat evenwel na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoeker familie heeft in België, volstaat op zich niet voor de toekenning van een visum. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven aan welke voorwaarden in casu niet is voldaan.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch weigert in casu de visumaanvraag om verschillende redenen. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Het derde middel is ongegrond.

4. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.